

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, prosinec 2013 (č.102)

„Pán poslal svého anděla, aby mě zachránil.“

(Bible: Sk, 12,11)

Bohoslužby o vánocích

* Na **Štědrý den** 24.12. bude kostel v Jirkově otevřen od 12 do 15 hod. Možnost zpovědi bude od 12 do 14 hodin v sakristii.

* Ve **Strupčicích** bude vánoční mše v 22:00 hod. na Štědrý večer (24.12.). (25.12. mše nebude) Nedělní mše jsou jako obvykle v 10:45 hod.

* Mše svatá na Štědrý večer, tzv. **Půlnoční mše** se bude konat od 24:00 hod. v kostele svatého Jiljí v **Jirkově**. Zpěvem doprovodí pěvecký sbor při farnosti sv. Jiljí.

* V **Sušanech** bude vánoční mše svatá na svatého Štěpána (26.12.) ve 12 hod.

* Bohoslužby jsou v Jirkově každý den v 9:00 hod., kromě pátku, kdy je mše v 17:00 hod. a po ní společenství na faře. O svátcích a nedělích jsou mše v kostele, v ostatní dny na faře v kapli.

* V úterý 31.12. na svátek **sv. Silvestra**, bude mše v 9:00 (v kapli na faře) a po ní následuje děkovaná adorace a případně posezení u kamen.

* Na **Nový rok**, ve středu 1.1. 2014, bude mše svatá ke cti Matky Boží, Panny Marie a to v Jirkově (v kostele) v 9:00 hod. a ve Strupčicích v 10:45 hod. Tento den je závazný pro návštěvu bohoslužby.

* V neděli 5.1. bude v při mši v Jirkově a Strupčicích žehnána **tříkrálová** voda, kadidlo a **křída**, na označení a požehnání příbytků pro nový rok.

* V neděli 5.1. bude sbírka v kostele na Katolickou **charitu**.

* **13. ledna 2014 je každý rok ve Filipově ve 4.00 hodiny ráno mše svatá.** Autobus vyjíždí v neděli 12.1. ve 23.00 hod od Stavebnin. Zájemci hlase se v sakristii.

Za rok 2013 bylo zatím pokřtěno 32 lidí, většinou dětí. Svátost manželství uzavřely 4 páry snoubenců. Svátost křesťanské dospělosti udělil otec biskup Jan našim 12 bířmovancům. Svátost Pomazání nemocných přijalo 60 bratří a sester v kostele, kaplích domovů důchodců či po domácnostech. Církevně jsme se rozloučili s 10 zemřelými. Celkem bylo slouženo v rámci kostelů a kaplí jirkovské farnosti asi 470 mší. (pozn. na Květnov dojíždí na 1.soboty kněží z Chomutova.) Jirkovská farnost byla na vícedenní pouti na Velehradě (1150 let výročí příchodu C+M). Česko-německou mší jsme slavili 20 let kostela v Boleboři. Na Květnovském poutním areálu jsme proinvestovali přes 5 mil. Kč. V tomto roce také nastoupil nový papež František. Tož tak.

Vikariátní setkání kněží se uskutečnilo v chomutovském kostele Panny Marie ve čtvrtek 12. prosince. Hlavním celebrantem byl otec Řehoř z Litvínova. Po mši svaté se pokračovalo na faře. Příští setkání bude v 9. ledna 2014 v Jirkově. Mše začne v 9:30 v kostele.

Na svatého **Mikuláše** jsme se opět těšili z návštěvy tohoto světce a zároveň velké postavy Adventní doby, která nám ukazuje, že blaženější je dávat než brát. Mikuláš zavítal nejen do kostela do **Jirkova**, ale také do **Strupčic** a do **Sušan**. Rozdalo se tradičních 60 balíčků.

Tak už máme konečně přivázaný **zvon** na věžičce kapličky v Jirkově - **Vinařicích**. O navázání nového lana se postaral tesař naší farnosti Josef Müller alias Pepa za pomoci Ondry G. Zatím se na zvon pravidelně nezvoní. Bude se krátce zvonit jen před bohoslužbou.

Modlitba pro každý prst ruky

Je to velmi jednoduchý a snadno zapamatovatelný návod k modlitbě, který dával papež František v době, když ještě nebyl ani papežem, ani kardinálem.

1. Palec je prst nejbližší. Začni se tedy modlit za ty, kteří jsou ti nejbližší. Jsou to lidé, na které si vzpomeneme nejsnadněji. Modlitba za naše drahé je „milá povinnost“.
2. Dalším prstem je ukazováček. Modli se za ty, kdo učí, vzdělávají a pečují o druhé. Sem patří učitelé, profesori, lékaři a kněží. Potřebují podporu a moudrost, aby ostatním ukazovali správný směr. Vždy na ně pamatuj ve svých modlitbách.
3. Další prst je největší. Připomíná nám naše vůdce. Modli se za prezidenta, poslance, průmyslníky a další osoby v zodpovědném postavení. Jsou to lidé, kteří řídí osud naší vlasti a ovlivňují veřejné mínění. Potřebují Boží vedení.
4. Čtvrtým prstem je prsteníček. Množí se budou divit, ale je to náš nejslabší prst, což může potvrdit každý učitel hry na klavír. Tento prst nám má připomínat modlitbu za slabé, zkoušené a nemocné. Potřebují tvé modlitby ve dne i v noci. Modliteb za ně nebude nikdy dost. Prsteníček nás zve i k modlitbě za manželské páry.
5. Nakonec přichází malíček, nejmenší ze všech. Podobně malými se máme cítit před Bohem a před bližním. Bible říká, že „poslední budou prvními“. Malíček ti připomíná, aby ses modlil za sebe. Poté, co se pomodlíš za všechny ostatní, lépe pochopíš, jaké jsou tvé potřeby, a uvidíš je se správným úhlem pohledu.

Dvě úmrtí kněží v naší diecézi

V sobotu 7. prosince 2013 zemřel ve věku 86 let **P. Radim Miloslav Jáchym OFM**, katolický kněz působící řadu let na Liberecku. Miloslav Jáchym se narodil v roce 1927 v Jindřichově Hradci. Zde také žil a pracoval až do předčasného odchodu do důchodu. Mnoho lidí, včetně jeho matky, netušilo, že vysoce postavený bankovní úředník je tajně vysvěceným knězem. V roce 1983 u něho však komunistická policie vykonala domovní prohlídku a odvedla jej do vyšetřovací vazby. Po smrti své matky odešel P. Jáchym do **Liberce**, kde působil Řád menších bratří. Radim Jáchym vyučoval menší bratry filosofii, dogmatice a církevnímu právu. Později se stal zodpovědným za studia v celé provincii a zástupcem provinčního ministra. Liberecký dům U Pelikána byl až do roku 1990 hlavním studijním střediskem provincie. Několikrát byl představeným místního společenství v Liberci, které bylo duchovním pokračováním kláštera v Hejnicích. Jeho knížky a překlady jsou známé nejen u nás, ale i na Slovensku, s nímž od počátku svého františkánského života udržoval čilý styk. Se zesnulým se rozloučíme v sobotu 14. prosince v 10 hodin v kapli Vzkříšení ve **Vratislavicích** nad Nisou, poté bude jeho tělo uloženo na místním hřbitově. R.I.P.

R.D. Mgr. Jan Nepomuk Jiříště se narodil 6. února 1974 v Turnově. V roce 1992 zde vystudoval gymnázium. Od roku 1994 byl posluchačem Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy. Toto studium zakončil roku 1999 magisterskou promocií. Na kněze byl vysvěcen 29. června 1999. V srpnu 1999 byl ustanoven farním vikářem ve Varnsdorfu. Od 1. srpna 2000 působil nejprve jako administrátor a později jako farář v **Bělé pod Bezdězem**. Současně spravoval i farnosti Bezděz, Bořejov, Okna, Bezdědice, Kruh a Dolní Krupá.

Postupně byl jmenován okrskovým vikářem mladoboleslavského vikariátu, členem Kněžské rady a Sboru poradců. Dne 12. února 2011 byl jmenován sídelním kanovníkem a děkanem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích. Pohřební mši svatou bude sloužit litoměřický biskup Mons. Jan Baxant v úterý 17. prosince 2013 od 10.00 hodin v kostele Povýšení svatého Kříže v Bělé pod Bezdězem. Poté budou ostatky převezeny do **Turnova**, kde bude tělo našeho spolubratra uloženo do rodinné hrobky na hřbitově. R.I.P.

Jak máme oslavovat Ježíšův příchod?

Je zcela přirozené, chtít vyjádřit naši radost a vděčnost za to, že se Bůh stal v Ježíši člověkem. Jakým způsobem si ale Ježíš přeje, abychom to dělali? V Bibli nenajdeme žádnou zmínku o tom, že by křesťané oslavovali Ježíšovo narození speciálními formami nebo jedním speciálním dnem. O tom, jak máme naši lásku k Ježíši vyjádřit, řekl on sám:

Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání. To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.

Lásku k Ježíši máme vyjádřit naším každodenním vztahem s Ním, upřímným hledáním a činěním Jeho vůle v našich životech.

Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život

On byl největším darem od Boha, kterým Bůh dokonale zjevil svou lásku k nám. Svým příkladem nás Ježíš učí lásce, odpuštění, radosti a pokoji. Když ho následujeme, vyjadřujeme tím svou radost z jeho příchodu.

Tak se radovali i první křesťané. Vánoční oslavy 25. prosince byly pro ně zcela neznámé, neboť svátek prožívali v každodenním vztahu s Bohem. Bůh se raduje z těch, kteří ho hledají. Nemá zálibu v pomíjivé atmosféře vytvořené vnějšími věcmi. Život prvních křesťanů je příkladem pro všechny generace a ukazuje, jak se můžeme odvděčit za Boží dar, za Spasitele.

V evangeliích nenajdeme přesné datum Ježíšova narození. Když se Ježíš narodil, celou noc byli na pastvinách pastýři se svými stády (Lukáš 2:8). Ačkoliv je pravda, že palestinské zimy jsou teplejší než evropské, od konce října se natolik ochladí, že se ovce musí zdržovat v ovčinci. Proto se tradice, že se Ježíš narodil v zimě, nezdá být opodstatněná.

Ale odkud tedy pochází Vánoce, když se o tom v Bibli nepíše?

Kult Mítry – boha slunce, byl v pohanském Římském impériu v 2.-3. století nejrozšířenějším náboženstvím. Jeho hlavním svátkem byla oslava zimního slunovratu 25. prosince, jako narození slunce. Dokonce ještě před zavedením kultu Mítry římscí císaři zasvěcovali chrámy „Sol Invictus“ (neporazitelnému bohu Slunce) a oslavovali vítězství nově vycházejícího slunce.

Císař Konstantin Veliký (285-337) záměrně použil prvky křesťanství, aby posílil pohanské Římské impérium. Podařilo se mu přeměnit tehdejší uctívání slunce na oslavu Kristova narození, a tak mnohým pohanům usnadnil stát se pouhými „nedělními“ křesťany. „Byl to určitě Konstantinův záměr, aby spojil uctívání slunce s uctíváním Krista díky existující symbolice Krista jako slunce.“

Výroky vlivných osobností církevní historie nás ujišťují o pohanském původu tohoto svátku. Například církevní otec Ambrož kolem r. 380, v narážce na Vánoce, jako kontrast kultu slunce, řekl: „Kristus je naším novým sluncem.“

Augustin (4.-5. století) přikazoval lidem neuctívat v tento den slunce jako pohané, ale spíše uctívat toho, kdo slunce stvořil. Lev Veliký kritizoval některé lidi, že o Vánocích oslavují narození slunce, místo narození Ježíše.

Čím jsou Vánoce dnes?

Pro mnoho lidí jsou Vánoce hlavně rodinnou oslavou. Je to den, kdy se sejde celá rodina a prožívá pocit soudržnosti. Přicházejí vzpomínky na dětství: dárky pod vánočním stromkem, koledy, kapr, cukroví atd. Kdo ale nezažívá shon s přípravami? Přestože je hodně práce (peče se cukroví, uklízí se byt – je toho opravdu hodně), lidé jsou více ochotní a všímaví, aby nic nepokazilo dobrou atmosféru. Někteří lidé si vezmou čas na rozjímání a navštěvují vánoční koncerty, jiní ručně vyrábějí ozdoby atd. Obvykle není vůbec čas hluboce přemýšlet o tom, co by druhé udělalo opravdu šťastnými.

Lidé si dělají starosti, aby na nikoho nezapomněli při posílání vánočních přání a nákupu dárků. Často tak nečiní skutečně svobodně a ze srdce, ale aby splnili očekávání příbuzných a přátel. Při tom všem snadno zapomínají na Toho, koho podle tradice oslavují. Těmito myšlenkami nechceme kritizovat přání dávat si navzájem dárky, ale chceme v lidech vzbudit touhu oslavovat Ježíše upřímně a pravdivě. Vždyť on je hoden každodenní chvály – ten, který nám dal všechno.

Malý vánoční test:

1. Kolik nedělí má adventní doba?

A) 2 B) 3 C) 4 D) 5

2. Co znamená slovo Advent?

A) příchod B) nákupy C) slunovrat D) půst

3. Narození koho si o Vánocích připomínáme my křesťané?

A) Jana Křtitele B) Ježíše Krista C) Panny Marie D) sv. Silvestra

4. Ve kterém městě se narodil Spasitel?

A) v Jeruzalémě B) v Gaze C) v Káhiře D) v Betlémě

5. Kdo byl přítomen jeho narození?

A) vůl, oslík, Josef a Marie B) král Herodes C) pastýři D) sčítací úředníci

6. Který biblický autor popisuje Ježíšovo dětství?

A) Jan B) Marek C) Lukáš a Matouš D) Barnabáš

Tak co, víte vše? Přejeme vám hezké vánoční svátky!

Řešení: 1c 2a 3b 4d 5a 6c

Před lety, ještě za totality, jsem kdesi ve Slezsku čekala na vlak. Bylo to před Vánoci. Nechtěně jsem zaslechla rozhovor dvou mužů. Soudě podle hantýrky, jeden z nich byl zřejmě evangelík, možná dokonce evangelický pastor. Říkal něco ve smyslu: „Představ si, ti katolíci slaví advent, ale přitom vůbec nevědí, co by měli od Boha čekat! Samý folklor, zpívají koledy, zdobí stromečky a jesličky, ale nevědí, že Kristus by se měl znovu narodit v jejich srdcích!“ Cítila jsem se tím nařčením trochu dotčena: Co si to o nás myslí? Opravdu jsme my katolíci tak zabednění, že ani nevíme, proč slavíme Vánoce? Dnes si ale říkám, je-li pravda, že na každém šprochu pravdy trochu, proč se nad tou výtkou trochu nezamyslet. Na první pohled to skutečně může vypadat, že i jako věřící lidé se s podstatou Vánoc trochu mýjíme. KRISTOVO NAROZENÍ POD TLAKEM ŽIVOTNÍHO STYLU. I děti křesťanů čekají hlavně dárky a prázdniny, a nemáme jim to za zlé; na rozdíl od jiných dětí aspoň vědí, že dárky si dáváme k oslavě Ježíšových narozenin. Ženy většinou čeká nápor práce – shánění dáreků a jídla, velký úklid, pečení cukroví a série pracnějších večeří a obědů, často spojených s návštěvami. Otcové a pracující vůbec musí navíc čelit ročním uzávěrkám v práci. Kněží organizují řadu akcí, zpovídají, zařizují výzdobu kostelů, navštěvují nemocné a vymýšlejí sérii svátečních kázání. A aby toho nebylo málo, rodiče školou povinných dětí obíhají školní besídky a koncerty – navíc kromě povinné účasti na oslavách v práci a dobrovolně povinné na farních akcích... Nemálo je i těch, kdo nemají s kým slavit. Stále více lidí se Vánoc vlastně bojí, třeba proto, že o svátcích vyvstávají jejich rodinné neshody nebo osamělost ještě bolestněji. Neměl ten evangelický bratr na nádraží tak trochu pravdu? Je vůbec možné, aby Vánoce byly ještě o něčem jiném než o vzpomínce na Ježíšovo narození, stále více se zvrhávající pod tlakem hektického životního stylu a konzumu? ON PŘICHÁZÍ STÁLE V jedné své básni píše Rabíndranáth Thákur: „Neslyšíte jeho kroky, ale On přichází. Ve dne i v noci, v každém věku, v každé chvíli... On přichází stále!“ O Vánocích jde o tajemství Kristova příchodu k nám na svět: od jeho příchodu v těle dostalo všechno lidské pachtění úplně nový rozměr. Máme jistotu, že našemu Bohu nic lidského není cizí. Biblické poselství o narození našeho Boha v těle v sobě skrývá nemalou útěchu: Všemohoucí přišel na svět schválně jako slabé dítě, narodil se ve stáji, byl přivítán chudými a nevzdělanými pastýři. Nemohl nám říci jasněji, že naše lidská slabost a nedokonalost není překážkou pro jeho příchod, ba naopak! Náš Bůh se nezalekne žádného „chlívku“, ať už se jedná o chlívek mého srdce, neideálních vztahů v rodině, ve farnosti nebo o náš parlament. Křesťanství nikdy nebylo a nebude náboženstvím pro elitu, Ježíš se narodil a zemřel pro všechny.

O Vánocích jde – podobně jako ve mši svaté – o nové zpřítomnění zvláštní milosti Kristova příchodu na svět, příchodu Všemohoucího v těle slabého dítěte. Byla by škoda, kdybychom pro samé shánění či rozbalování dárků neobjevili či „nerozbalili“ ten nejvzácnější Dar, který se nám nabízí tady a teď, o Vánocích.

Detektiv dobra

Sledujete rádi detektivky v televizi či na rozhlasových vlnách, nebo je rádi čtete? Pak obdivujete inspektory, policejní rady, detektivy, kteří pátrají po zločincích i po motivech zločinů. Nenapadlo vás, že by se také dalo pátrat po původních příčinách bolesti, bídy, utrpení, aby se zločinu předešlo? A také detektivním způsobem! Co se stát detektivem dobra? Každý z nás – a třeba o tom nevíme – máme v sobě zásoby nevyčerpatelného dobra. Čerpáme z nich ale věru málo!

Mohla by to být zajímavá výprava za dobrem a mohla by poskytnout mnoho radosti. Takový detektiv, když úspěšně dokončí své pátrání, může pocítit uspokojení. Ale může mít i opravdovou radost? Vždyť odhalil zlo, zločince, původ zla. Opravdovou radost může mít myslím jen „detektiv dobra“. Řetěz různých vyprávění kolem svatého Mikuláše je důkazem, že takový „detektiv dobra“ existoval. Připomeňme si jeho příběh.

Mladý Mikuláš, dávno předtím než se stal biskupem v maloasijském městě Myra, se jednoho dne dozví, že v místě jeho bydliště žije chudák, který je na tom moc špatně. Dozví se to, protože se to dozvědět chce, protože hledá někoho, kdo potřebuje pomoc, ale takovou, která by neurážela, neponižovala a nevystavovala se na odív. Mikuláš se o tom člověku dozví postupně všechno: žije v nepředstavitelné chudobě; aby zachránil holé živobytí, odhodlá se prodat své tři dcery – dnes bychom to označili za nabídku k prostituci. Mikuláš obhlédne terén a nepozorovaně hodí oknem dovnitř částku, která zachrání všechny – hlavně ty tři dcery.

To je jedna z mála dochovaných událostí ze života světce, který žil ve vzdálené Malé Asii – dnešním Turecku – v dávných dobách, někdy na počátku 4. století. I když my žijeme v docela jiných poměrech, nebyli by dnešní detektivové dobra rozhodně bez práce. Posuďte sami: maminka se žene z práce domů s představou večeře a předtím ještě musí umýt nádobí zbylé od včerejška. Přejde k dřezu, a najednou zjistí, že nádobí je pryč.

Neznámá ruka – manželka, děti? – je umyla, utřela, uložila; podobných pře-kvapení si láska vymyslí mnoho. Takhle se dá přece rozdávat všude, a hlavně: rozdávat takto může každý!

(Ranní zamyšlení – KNA)

Pozvedejme duše k Hospodinu

V maloasijském městě Gordium ukazovali před více než dvěma tisíci lety známý uzel, který se mnozí pokoušeli rozvázat, ale bez úspěchu. Zkusil to i dobyvatel Alexandr Veliký při maloasijském tažení, ale ani jemu se to nepodařilo. A jak byl netrpělivý, rozsekl jej mečem. Zdá se, že jeho příklad následují ti, kdo složité situace v životě veřejném i soukromém řeší podobně: vždyť násilí nepotřebuje žádné ohledy, je se vším hned hotové, nemusí složitě vyjednávat, trpělivě přesvědčovat, respektovat lidská práva včetně zásad spravedlnosti. Je to svůdné a snadné, diktátoři, malí i velcí, je rádi používají, ať jde o svět fyzický nebo duchovní. Podle básníka Ch. Peguyho je v podstatě šavle schopna pracovat jednu minutu a pořídit tím víc. Stačí jediná rána a zabít je člověk. Potřebuješ méně síly, abys srazil souseda, než abys srazil dub. Neboť meč některé lidi neodolatelně fascinuje, zvláště, když podléhají snu o blahobytné budoucnosti.

Prorok Izaiáš vykresluje obraz pravého pokoje na Hospodinově hoře, kde četné kmeny zkoují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. I pluh je ovšem ze železa, je ostrý a k jeho ovládnutí je třeba síly. Trvá mu dlouho, než připraví pole k setbě. Dává tak příklad, že nová lepší budoucnost vyžaduje svědomitou námahu, která se nesmí uspěchat a při níž lidé musí spojit své síly a schopnosti. V žádném případě to ovšem neznamená, že člověk se jednoduše posadí a čeká, až se věci samy změní k lepšímu. Ani prorok nemluví přece o rolníku, který vyhlíží se založenými rukama potřebný déšť. I překování meče v radlici dá práci, neboť kdo nechce pracovat, ať nejí.

Jako věřící máme před očima jasný cíl, o kterém mluví evangelium: předpovídá příchod Syna člověka v hodinu, kdy se nenadějeme. Proto máme být připraveni a nenásledovat Noemovy současníky, kteří jedli a pili v domnění, že to tak zůstane napořád; až přišla potopa a všechny postavila před Boží soud. Podobně bezstarostně jednali mocní před vypuknutím Francouzské revoluce: bavili se na úkor chudých a potřebných, využívali je a ponižovali; jejich heslem bylo: „Po nás potopa!“ Ta ovšem přišla a utopila je v krvi.

Nedejme se tedy ukolébat mechaničností způsobu života, ale denně se připravujeme na setkání se Soudcem, který jistě přijde. Posílá před sebou církev, která stále připomíná nejen jeho slova, ale i jeho přítomnost ve společenství, ve svátostech a modlitbě. Neboť Boží pohled spočívá s láskou na každém z nás: zdaleka nemilujeme sami sebe tak, jak on miluje nás. Prorok navíc ujišťuje, že nikdo z těch, kdo v něho věří, nepadne do hanby. Advent k nám přichází s Pánovou výzvou: Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení (Lk 21,28)

Rodičovské požehnání

Pane Ježíši, vztáhni svoji ruku na moje děti a vnuky
a požehnej jim.

Prosím Tě, zahrň je svým milosrdenstvím a láskou.

Smiluj se nad nimi a odpusť jim všechny hříchy.

Přikryj je svou Krví a chraň jejich mysl, srdce i vztahy.
Uzdrav svou láskou všechny citová zranění jejich srdcí.

Osvoboď je od všech vlivů Zlého.

Ochraňuj je na cestách.

Pane Ježíši, ve Tvém jménu jim žehnám
a vyprošuji pokoj duše, čistotu srdce
a osvobození od zlých myšlenek, slov a skutků.

Žehnám jim, aby dostaly lásku, radost a pokoj,
životní moudrost, chuť k modlitbě
a k plnění svých povinností,
Srdce plné lásky k Tobě a k lidem.

Chraň je v životě před úklady Zlého,
před závislostmi různého druhu a nemravností.

Požehnej jim a daruj pokoj duše a vše potřebné pro život.

Žehnám jim ve Tvém jménu,
aby byly zdravé duchovně, duševně i tělesně,
aby přišly do nebe s celou naší rodinou.

Pane Ježíši, děkuji Ti,
že jim žehnáš.

Požehnej i mně,
abych se k nim choval/a
s Tvou trpělivostí, moudrostí a
láskou.
Amen.

Historické zastaveníčko — Srbské katolické kostely

Srbsko

Na návštěvě u českých katolíků v Srbsku

1. Bělehrad - kostel svatého Antonína

(srbsky: Beograd - crkva sv. Antuna)

První ze čtyř kostelů, které jsme v letošním adventu navštívili, byl katolický kostel svatého Antonína. Svatý Antonín Paduánský je patronem řádu františkánského, jehož kněží spravují stejnojmennou katolickou farnost v moderní části Bělehradu. Kněží tohoto řádu však

nejsou místní, pocházejí z řad Chorvatů z Bosny, neboť zde v Srbsku jsou z

90 procent lidí pravoslavného vyznání. Kostel sv. Antuna je obrovský, s kruhovou dispozicí - tím mi připomíná interiér kostela svatého Zdislavy v Jablonném, jenže tento je z červených cihel a pochází až z 30. let 20. století. To zas připomínalo kostel Božského Srdce Páně v Praze na Vinohradech. Tato spojitost však není náhodná, neboť oba kostely projektoval významný slovinský architekt **Josip Plečnik**, který též realizoval různé úpravy na Pražském hradě. Věž kostela je mírně nahnutá a říká se jí „bělehradská Pisa“.

Na velké varhany, vyrobené v Ljublani si ráda zahrála naše varhannice Barbora. První naší českou pobožností v kostele však byla modlitba litaní ke sv. Antonínovi vzadu v kostele. Tam jsme se přivítali s českými věřícími a farářem z Belej Crkve, otcem Tiborem K.

nejsou místní, pocházejí z řad Chorvatů z Bosny, neboť zde v Srbsku jsou z 90 procent lidí pravoslavného vyznání.

Kostel sv. Antuna je obrovský, s kruhovou dispozicí - tím mi připomíná interiér kostela svatého Zdislavy v Jablonném, jenže tento je z červených cihel a pochází až z 30.

Pak jsme se přesunuli do sakristie na přípravu české mše svaté, kterou s námi koncebroval i místní fran-tiškán (fra) Ilija a farář Tibor.

Na adventní mši svatou byli pozváni krajané z vesnic v srbském Banátu a také místní z Bělehradu spolu s představiteli české diplomacie. Naše skupinka z Jirkova měla

na starost slavení mše svaté. Pan Jindřich rozdával lidem tištěné průvodce mši svatou a svaté obrázky na památku, Barbora hrála při mši na varhany a zpívala žalm, kněžím u oltáře ministroval Pepa, kterého oblékl páter Ilija do fialové kleriky a bílé rochety. Po mši svaté zpívaly ženy ze sboru několik adventních a vánočních pís-ní.

Kromě kostela sv. Antonína jsme navštívili velký bílý hrad **Kalemegdan** nad Dunajem. Obdivovali jsme též velkolepou stavbu pravoslavného chrámu svatého **Sávy**.

Navštívili jsme Jindřichovu českou kavárnu „**kafič**“ „**Staro Mesto**“ v centru Bělehradu, kde čas od času probíhají české akce. Zde také bylo posezení po mši u sv. Antuna. Přišla většina lidí z kostela. Jindřich tu má české noviny, televizi a pi-vo. Také kvalitní pálenku zn. **Dunja**. S některými kra-

jany se uvidíme v příštích dnech přímo v jejich vesnicích. Vánočka a pivo Bernard završily hezký den. Odcházíme tedy do hotelových pokojů, které nám hlídá ušlechtilý kocour Pablo. Mňáucta.

2. Bílý Kostel - kostel svaté Anny

(srbsky: Bela Crkva, crkva sv. Ane)

Druhá adventní mše svatá byla slavena v bývalém vojenském kostele svaté Anny. Obec Bela Crkva se vlastně jmenuje podle tohoto, bíle omítnutého chrámu, který má na průčelí v nikách sochy sv. Floriána (proti požárům) a svatého Jana Nepomuckého. S obnovenou fasádou pomohlo místním Čechům biskupství olomoucké. Zdejší varhany byly vyrobeny v rumunském Temešváru. Velikostí bych srovnal tento kostel s kostelem v Jirkově. V Belej Crkvi najdeme však další tři kostely podle národností: srbský, rumunský a maďarský.

Hned po příjezdu z Bělehradu (asi 2 hod. cesty) se nás ujal místní pan fa-

rář, kterého už jsme viděli včera, Tibor Király. Naše čtyřčlenná výprava byla pozvána do budovy fary na oběd a nejprve se připilo rakijí na zdraví, samozřejmě. Spolu s námi stolovali také představitelé místní české obce. Pan farář mluvil srbsky a pan Jindřich to překládal do češtiny. Z této

fary spravuje pan farář Tibor poměrně velké území, asi stejné jako má jirkovská farnost. Stará se zde o několik kostelů s českou menšinou, má též bývalé německé kostely, které jsou dnes prázdné. Daruje nám knihu o místní diecézi Zrenjaninské (v maďarštině) s fotografiemi kostelů a kněží a mapou. My jsme panu faráři darovali knihu o naší Litoměřické diecézi.

V kostele jsme měli adventní mši svatou. Koncelebroval i pan farář Tibor, který ač Maďar, četl docela obstojně v českém misálu - knize mešních modliteb. Po mši nás vzali na návštěvu české kanceláře, která je nedaleko kostela a kde mají **vlajku české menšiny v Srbsku**. I když má Česká národní rada sídlo v Bělehradě, početně je zastoupena nejvíce zde, v Belej Crkvi.

3. Kruščice - kostel svatého Václava (Kruščica - crkva sv. Venceslava)

V Kruščici chtěl pan farář Tibor zahájit slavnostně rok svatých Cyrila a Metoděje. Ten byl slaven u nás v roce 2013, jako výročí příchodu obou bratří na Velkou Moravu v roce 863. I když jsou oba světci známí i zde, tak místní církev dala přednost v roce 2013 jinému jubileu. To je rok 313 a vyhlášení milánského ediktu, kdy křesťanství nabylo svobody v Římské říši. Dostal jsem na památku jubilejní bílou štolu od kněze Tibora.

Měli jsme s sebou dostatek obrázků svatých Cyrila a Metoděje i s jubilejní modlitbou na druhé straně. Dostalo se i na množství dětí, které zrovna v tento den dostávaly dárky od svatého Mikuláše. Zmínil jsem při kázání, že sám pocházím od Velehradu a pokračuju tedy další etapu do Srbska, kam už svatý Cyril a Metoděj nestihli sami přijít... To se moc líbilo panu faráři Tiborovi. Bohužel pro Maďary

Cyril a Metoděj nevymysleli nic... Jen ten výtobytek, platící i pro ostatní národy a jazyky, že jestli má být Pán Bůh chválen v plnosti, tak se musí zapojit všechny jazyky. Tím se otevírá cesta pro překlady Bible do všech jazyků.

Pro Srby je dědictví žáků sv. Cyrila a Metoděje zvláště aktuální, neboť dosud používají vlastní písmo - cyrilici, mající k tomu ještě své znaky. Po mši svaté nás místní Češi uvedli do svého kulturního domu s jevištěm a kuchyní. Zde se připravovalo předávání mikulášské nadílky 90-ti dětem.

4. České Sedlo - kostel svatého Jana Nepomuckého (srbsky: Češko Selo - crkva sv. Jana Nepomuka)

Nebýt zdravě vyhlížejících psů, pobíhajících před našim zaprášeným autem, řekl bych, že zde chcípl pes. Do této vesnice totiž nevede asfaltová silnice. Ale o tom, že to tu žije, vás přesvědčí opravený **kostel**, český dům s **muzeem** i **klubovna** s posezením. Tato vesnice je ryze česká. Jen s výjimkou krávy, která bučela

během mše svaté vedle kostela a která patří Srbovi. Kostel je hezky udržovaný a opravovaný. Místní, velmi srdeční obyvatelé, nejprve navštívili naši adventní bohoslužbu a potom nás pozvali do svého **muzea**. Tady shromazďují

vše, co jim připomíná starý domov: svaté obrázky, kuchyňské náčiní, řemeslné pomůcky, starou postel i vydání Bible kralické z počátku 20. století.

V jiném domě mají Češi svou **klubovnu**. Mají tu velká moderní krbová kamna u kterých je krásně teplo. Dali nám okoštovat svou pálenku, sladké pečivo a velká jablka. Někteří Češi vyprávějí, že už neví odkud přesně pocházejí. Jejich rodiče se narodili v rumunském Banátu, například ve Svaté Heleně. Na horách byl život těžký a tak se později přesídlili přes Du-

naj do Srbska, kde je hospodaření snadnější. Setkání s krajany a jejich příběhy bylo moc milé, ale my už jsme museli odjíždět.. Dík panu Jindřichovi za poznání nových krajů a lidí. Dík Pepovi a Barči za spolupráci při bohoslužbách.

P.Mirek D.

Cítát na prosinec: **Nebud'te nikomu nic dlužni, jen vzájemnou lásku.** (sv. Pavel)